

Sygn. akt II KK 372/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **K. W.**

ukaranej z art. 116 § 1a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 14 września 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. akt II W [...],

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w
P. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem nakazowym z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. akt II W [...], uznał obwinioną K. W. za winną popełnienia wykroczenia z art. 116 § 1a k.w., polegającego na tym, że w dniu 14 grudnia 2020 r. około godz. 20.10 na M. w R., pow. P., woj. [...], w miejscu ogólnodostępnym nie zastosowała się do

przepisów dotyczących zakrywania ust i nosa i za to na podstawie wymienionego przepisu ukarał ją karą miesiąca ograniczenia wolności.

Kasację od powyższego wyroku, który uprawomocnił się 4 marca 2021 r. wywiódł Prokurator Generalny.

Zaskarżając go na korzyść ukaranej, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 116 § 1a k.w., polegające na orzeczeniu na jego podstawie wobec ukaranej K. W., za popełnienie wykroczenia z art. 116 § 1a k.w., kary miesiąca ograniczenia wolności, to jest kary nieprzewidzianej za popełnienie wskazanego czynu zabronionego, który zagrożony jest jedynie sankcją w postaci grzywny albo nagany.

W konkluzji kasacji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, a to umożliwiało uwzględnienie jej w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. 112 k.p.w.

Ma racje skarżący, że Sąd Rejonowy, wymierzając obwinionej w zaskarżonym wyroku, na podstawie art. 116 § 1a k.w., karę miesiąca ograniczenia wolności dopuścił się rażącego naruszenia wskazanego przepisu. Wykroczenie określone w art. 116 § 1a k.w. nie jest zagrożone karą ograniczenia wolności, lecz jedynie karą grzywny albo karą nagany.

Nie ulega zatem jakiegokolwiek wątpliwości, że powyższe uchybienie, polegające na wymierzeniu obwinionej za przypisane wykroczenie kary surowszej niż przewidział to ustawodawca, stanowiło rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy w części orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając wniesioną kasację, Sąd Najwyższy dostrzega, że publikowane w systemach informacji prawnej orzeczenia sądów powszechnych wskazują, że

mimo zmian legislacyjnych, kwestia odpowiedzialności za naruszenie przepisów dotyczących zakrywania ust i nosa nie jest nadal jednolicie postrzegana.

Nie była ona jednak przedmiotem zarzutów kasacji, co uwzględniając granice rozpoznania kasacji (zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k.) oraz określoną w art. 442 § 1 zd. 2 k.p.k. instytucję względnej prawomocności wyroku nie dawało podstaw do przedstawiania wiążącego w tej kwestii stanowiska Sądu Najwyższego, ograniczającego samodzielność jurysdykcją sądu właściwego do rozpoznania sprawy.